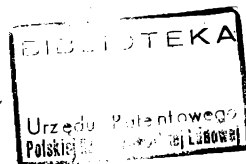

7 listopada 1925 r.

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY *GM 6 3/48*

Nr 2327.

Kl. 42 g 4.

Zakłady Przemysłowe „Tabromik“
(Gniezno, Polska).

Drewniana igiełka gramofonowa.

Zgłoszono 30 października 1922 r.
Udzielono 25 czerwca 1925 r.

Do gramofonów stosują zwykle igiełki stalowe o ostrym końcu. Takie igiełki mają tę wadę, że wywołują szmer, mącący czystość głosu, i wydają ton często bardzo hałaśliwy. Wady te odczuwa się tem bardziej, że posiadacze gramofonów ze względów rzekomo oszczędnościowych nie stosują się do przepisu, aby igiełkę używać tylko jednorazowo. Igiełka stępiona rysuje kosztowną płytę gramofonową i powoduje znaczne jej niszczenie, a tem samem wpływa jeszcze ujemniej na czystość głosu.

Wynalazek niniejszy polega na zastosowaniu w gramofonie odpowiednio sporządzanych igiełek drewnianych.

Igiełka nowa z drzewa może mieć kształt zupełnie ten sam co powszechnie używane

igiełki stalowe. Szczególną jej cechą jest, podobnie jak przy igiełkach stalowych, koniec śpiczasty, który podczas gry wchodzi w rowki płyty gramofonowej.

Nowa igiełka ma tę zaletę, że, będąc miękką, nie powoduje takiego tarcia i nie wrzyna się podczas gry tak silnie w płytę, jak igiełka stalowa. Wskutek tego nie powstają zatem szmery, mącące czystość głosu. Głos jest nader dzwięczny i miły dla ucha i nie może być nigdy hałaśliwy. Daleszą zaletą nowej igiełki jest, że po jednorazowej grze koniec ostry przytępia się nieco, co powoduje grającego do przestrzegania reguły używania do każdej gry nowej igiełki. Ponieważ koszt igiełek z drzewa są nieznaczne, przeto zastąpienie używanej

igielki nową po każdej grze nie sprawia zbyt wielkich kosztów. Ważną zaletą jest wreszcie, że płyty gramofonowe, które są dość kosztowne, nie zużywają się prawie wcale przy zastosowaniu igielki drewnianej.

Zastrzeżenie patentowe.

Igielka gramofonowa, znamienna tem, że jest odpowiednio sporządzona z drzewa.

Zakłady przemysłowe

„Tabromik“

Zastępca: M. Kryzan,
rzecznik patentowy.